

Vnitřní Prediktor SSSR

Analytická poznámka

Dlouhodobá antikoránická strategie zákulisí biblického projektu

Pro zákulisí biblického projektu je jedním z hlavních problémů kulturologického charakteru globálního měřítka koránický islám.

Příčiny ostrosti tohoto problému spočívají v tom, že globálně-politická doktrína, na jejímž základě se buduje politika Západu, pramení ze dvou tezí:

- teze o převaze židů nad ostatními lidmi a závazku všech ostatních být kompletně tolerantní ve vztahu k židům;
- skoupení světa se všemi jeho obyvateli na základě židovského mafiózně-korporativního nadnárodního monopolu na lichvu.

Ačkoliv se ty teze přímo nedeklarují, uvádí se do života mlčky.

V Koránu se odmítá doktrína převahy židů nad ostatními, a na lichvu existuje kategorický zákaz, lichva je charakterizována jako druh satanismu. Ačkoliv tyto principy nenachází své vyjádření v politické praxi muslimských zemí, založené na koncepci alternativní biblickému otrokářství, a sami muslimové si to neuvědomují, nicméně kurátoři Západu si uvědomují, že Korán je potenciální hrozbou pro zavedení jejich režimu globální moci. To vyvolává přání odsunout ho na stránky historie.

Jedním ze scénářů vyřešení "islámského problému" pro zákulisí biblického projektu je mnohoúrovňový plán:

1. Vytvoření "chalifátu", který by měl zahrnovat jestli ne všechny, pak drtivou většinu národů, pro které je islám v jeho historicky zformované podobě tradičním náboženstvím.

2. Rozpoutání "chalifátem" světové války s cílem vykořenění "bezbožného liberalizmu" Západu a věroučení "nevěřících", implantace obřadnosti islámu v roli celosvětové "religie" všeho lidstva.

3. Dále se scénář větví v závislosti na výsledku války:

3.1. Pokud zvítězí "civilizované" státy Západu, čeká Korán stejný osud jako svého času "Mein Kampf", a země tradičního islámu budou předmětem "deislamizace", podobně jako byla provedena "denacifikace" v Německu po 2. světové válce.

3.2. Pokud zvítězí "chalifát", obřadnost islámu se zavede jako závazná norma chování pro všechny obyvatele vzniklého "celosvětového chalifátu". Dav v něm, neznaje arabštinu, samostatně číst Korán nemůže a bude žít pod vedením muláhů. Naděje na možnost realizace takového způsobu vlády dávají všechny islámské země. Dokonce ve státech, kde je arabojazyčná většina, sami "muslimové" se klaní motlítebnímu koberečku, neporovnávají svůj život s Koránem, a jejich způsob života a ideály jsou velmi daleko od koránického poselství o vybudování Království Božího na Zemi, které odstraní tyranii jedněch lidí nad druhými a parazitování jedněch na druhých.

Muláhové jsou profesionální korporací ideologů, která bude vykládat život s odkazy na Korán, orientující se na zájmy svých zákulisních pánů: přibližně tak, jak to dělali Tálibové v Afghánistánu a jak to dělalo a dělá muslimské duchovenstvo ve všech zemích. Muláhové jsou zacykleni na vnější obřadnosti a nejsou schopni odhalit a řešit reálné životní problémy společnosti. Potvrzením tomu je několik posledních století historie muslimských zemí, zaostávajících za Západem v rozvoji vědy a techniky a neschopných vypracovat efektivnější a přitažlivější alternativu západnímu způsobu života.

Následující etapou, když se moc muláhů stane obecně nenáviděnou, bude celosvětové protiislámské povstání, osvobození z pod moci muláhů a dále podle scénáře popsáno výše - "deislamizace", odstranění Koránu z obecné dostupnosti a umístění do speciálních knihoven, kam budou mít přístup jen "správně smýšlející" lidé, kteří budou o Koránu "správně" psát pro masu, ilustrující jim, jakého zla se lidstvo zbavilo.

O tom, že Korán a islám se ve druhé polovině 20. století staly hlavním objektem cílevědomé diskreditace a pomluv, nemá člověk Západu podezření: má na práci "důležitější věci", než vzít si Korán a samostatně ho přečíst jako poselství, adresované jemu osobně, a srovnat napsané s životem, aby tu diskreditační kampaň a také odpadlictví většiny "muslimů" od Koránu spatřil.

Nyní se cílevědomě realizuje první etapa této strategie.

Během první etapy:

- ve světě islámu režimy, podporující muslimský tradicionalismus a neprojevující agresivitu ve vztahu k sousedům jiných vyznání, jsou cílem nátlaku ze strany opozice pseudoislámských radikálů-extremistů;
- vně oblasti rozšíření muslimské kultury se cílevědomě vytváří obraz nepřítele, na jehož roli jsou určeni tytéž pseudoislámské radikální extremistické elementy, které ohrožují režimy muslimů-traditionalistů a projevují agresi ve vztahu k jinověrcům.

Plnění těchto úkolů slouží globální terorismus pod vývěskou Al-Kajdy a "boj" Západu s nimi takovými metodami, že v islámském světě je přijímán jako agrese Západu. Tato okolnost vytváří v islámském světě masovou podporu pseudoislámským radikálům.

V tomto scénáři jsou zapojeny prakticky všechny tradičně muslimské země.

Od Afghánistánu je vyžadován proud narkotik, jako jeden z prostředků vyvolání nenávisti k islámu vně oblasti muslimské kultury.

Od Pákistánu je vyžadována nestabilita režimu muslimského tradicionalismu a únik jaderných zbraňových technologií do ostatních muslimských zemí.

Írán je záukolován vytvořením balistických raket dlouhého doletu.

T.j. politika Západu ve vztahu Pákistánu a Íránu je namířena na to, aby se předpokládaný "chalifát" od začátku stal jadernou velmocí s balistickými střelami a byl ve zbytku světa vnímán jako reálné neodvratné nebezpečí svébytnému rozvoji všech. Ačkoliv jaderný potenciál "chalifátu" se nepředpokládá rozvíjet do takového stupně, aby "chalifát" mohl zasadit vážný úder Západu, má být dostatečně rozvinutý na to, aby poskytl *jaderný* důvod ke koaliční válce zemí Západu proti "chalifátu", například ve formě osamocených jaderných úderů na ty či ony země, například Izrael. "Chalifát" má být závazně židonenávistnou formací, aby ho bylo možné považovat za ideového nástupce Třetí říše.

Od Saudské arábie a ropných monarchií na březích Perského zálivu se požaduje financování "Muslimského bratrstva", pracujícího na vytvoření "chalifátu".

Od Iráku se očekává radikální nenávisť k Západu, aby se po odchodu vojsk NATO mohl "Babylon" stát hlavním městem chalífátu, a scénář boje Západu proti "chalífátu" by byl uložen do scénáře pseudobiblických mýtů o Armageddonu jakožto místu poslední bitvy dobra, jak sám sebe vidí Západ, se zlem, do jehož role Západ staví civilizaci islámu.

V jedné variantě výše popsaného scénáře podléhá Rusko rozčlenění a částečnému zahrnutí do "chalífátu" národů, vyznávajících islám. Pokud se to nepodaří, v jiné variantě se Rusko má stát jednou z prvních obětí agrese "chalífátu" a hlavním frontem a místem války "civilizovaného Západu" proti "barbarskému chalífátu".

Duchovenstvo tradičního islámu, izolující se Koránem a obřadností od Boha, od problémů lidí a společnosti, žije krátkodobými vlastními zájmy a proto se politickou analytikou globálního měřítka nezabývá, v důsledku čehož nevidí tento scénář v celé jeho šíři a konečných důsledcích; a pokud někdo z nich i vidí, krátkodobé zájmy jsou pro ně důležitější, než nezištná práce na odvrácení problémů, jejichž potenciál je cílevědomě vytvářen jinými v průběhu už několika posledních desetiletí. Z tohoto důvodu není tradiční islám schopen vypracovat efektivnější scénář globální politiky, alternativní výše popsanému, aby nebyl zavlečen do antiislámského.

Duchovenstvo ostatních konfesí je ve své podstatě orientováno na obřadnost podobně jako vedení muslimů, proto se vše výše řečené o neschopnosti muslimského tradičního duchovenstva vypracovat a realizovat alternativu tomuto scénáři týká i jich. Přitom ti, co jsou přesvědčeni že jsou křesťané, pracují ve skutečnosti na biblickou doktrínu skoupení světa na základě židovského monopolu na lichvu, protože za 1600 let existence „křesťanství“ od Nicejského koncilu nebyli schopni vypracovat svou vlastní globální politickou doktrínu, v důsledku toho, že nemohou prohlásit rasově-lichvářské přikázání Starého zákona za satanismus.

Neakceschopnost států (jak muslimských, tak i Západu), zavlečených do realizace popsaného scénáře, vede k tomu, že může být neutralizován jen *iniciativou lidí - jednotlivých osob a společenských hnutí*.

V konfliktu civilizací, na jehož realizaci je namířen popsaný scénář, není správná a špatná strana. Vyhnout se konfliktu na základě přístupu "všichni žijeme v míru, opírajíce se na svou tradiční víru, nevmešujeme se do záležitostí jiných kultur" se nepodaří ze dvou příčin:

- normy sociální organizace a etiky, vlastní tradičním kulturám, se neshodují ve všech aspektech, a v některých aspektech jsou objektivně v přímém rozporu;
- ve světě jsou transnacionální politické síly, které dosahují svých cílů cestou vytváření řízených konfliktů na základě umělého zveličování různých protikladů, které jsou objektivně vlastní tradičním kulturám.

Myšlenkovou osnovou zabránění realizace popsaného scénáře může být jen přiznání faktu, že sociologickou podstatou všech Poslání, které položily základ všech takzvaných "abrahámovských" náboženství, je myšlenka o vytvoření na Zemi Království Božího úsilím samotných lidí při Božím vedení. V něm nebude žádný člověk otrokem druhému, nikdo nebude utiskován ani využíván a všichni budou svobodně žít, osvojující svůj osobnostní potenciál rozvoje na základě dialogu s Bohem o životě.

Realizace této myšlenky se:

- buďto přenáší do neurčené vzdálené budoucnosti - v judaizmu;
- nebo odmítá jako kacířství - v křesťanství;
- nebo se nepovažuje za aktuální - v historicky zformovaném islámu;
- nebo je objektivně nemožná na základě ateistických přesvědčení - v marxizmu.

Avšak Myšlenka o vytvoření Království Božího na Zemi úsilím samotných lidí při Božím vedení je

jediná Myšlenka, přivrženost které a rozprostranění které ve společnostech různých kultur je schopno eliminovat potenciál popsaného scénáře, vedoucího ke konfliktu s cílem zanechat Korán na stránkách historie.

Problémy Íránu, Afghánistánu, Iráku a všech dalších zemí a diaspor, vyznávajících historicky zformovaný islám, mohou být tvůrčím způsobem vyřešeny jen na základě iniciativy lidí, namířené na ustanovení Království Božího na Zemi. Vně tohoto globálně-politického kontextu jsou neřešitelné a všechny tyto země, bez závislosti na tom, kdy a jakým způsobem se složí jejich vztahy s biblickým Západem a NATO, jsou odsouzeny být palivem ve výše popsaném mnohoúrovňovém scénáři.

Vnitřní Prediktor SSSR, 12. února 2010